

hele den Kreditsituation, vi befinder os i. Der tales overalt om den Kreditindskrænkning, som Erhvervslivet er Genstand for, jeg fremdrog det her ved første Behandling, og i Udvalget har vi faaet en Meddelelse fra Nationalbanken angaaende hele dette Forhold, en Meddelelse, der er akkurat lige saa uklar, som Nationalbankens Meddelelser i den senere Tid stadig har været. Meddelelsen siger paa den ene Side, at man i det store og hele mener at have kunnet imødekomme det overvejende Antal Kredithenvendelser, der er blevet rettet til Nationalbanken, men i næste Linie udtaler man, at der maa tages ganske særlige Forholdsregler med Hensyn til Kreditgivning i den Situation, hvori vi befinder os, og det understreges, at Nationalbanken ikke har nogen Mulighed for at kontrolere eller i det hele taget bedømme, i hvilket Omfang Banker og Sparekasser her i Landet praktiserer Kreditgivningen.

Se, alt dette er det selvfølgelig umuligt at komme til Bunds i gennem det foreliggende Lovforslag. Den Kendsgerning, der foreligger, og som Borgerne har Opmærksomheden henvendt paa, er, at sunde Virksomheder i stort Omfang ikke har Mulighed for at opnaa Laan til gode Foranstaltninger, selv mod den bedste Sikkerhed, og endvidere er det en Kendsgerning, at der maa betaales en Rente, som ikke staar i noget rimeligt Forhold til den Diskonto, der i Øjeblikket findes her i Landet.

Derfor siger jeg, at der her ligger en stor Opgave for Landets Regering paa Kreditpolitikken Omraade, den Opgave at sørge for, at der gives Adgang for sunde Foretagender til at opnaa den fornødne Driftskredit, naar tilstrækkelig Sikkerhed er til Stede.

Ved denne afsluttende Behandling af Lovforslaget, efter at Forhandlingerne ikke har bragt fornøden Enighed til Veje, maa vi fra vor Side sige, at vi beklager dette. Jeg tillod mig ved første Behandling at sige, at jeg haabede, Tidens Vanskeligheder vilde medføre, at alle Partier kunde bringes til Samarbejde om de Opgaver, der her forelaa. Dette er ikke sket, og man maa Sandheden tro sige, at de to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, i det store og hele ikke har ønsket i Udvalget at indlade sig i nogen Realitetsbehandling vedrørende disse Problemer. Vi har jo før oplevet for det konservative Folkepartis Vedkommende, at dette Parti mener, at naar der her i Landet ikke bydes paa forøget Toldbeskyttelse, er det berettiget til at unddrage sig enhver alvorlig Forpligtelse overfor den

Krise, vi gennemlever. Og med Hensyn til Partiet Venstre tror jeg ogsaa, man har Lov til at sige, at Venstre i Udvalget har stillet sig paa den samme negative Opfattelse, som beherskede Partiets Politik overfor de store Vanskeligheder, der var i Aarene fra 1920 til 1924, den Politik, hvis Forsømmelser i saa høj Grad har været og er den oprindelige Aarsag til de Vanskeligheder, vi ogsaa nu staar i indenfor vort Lands Erhvervsliv. Det har under denne Udvalgsbehandling kort udtrykt været saaledes, at naar man har spurgt Venstrepartiet: Er det dog ikke rigtigt, at der skabes Mulighed for, at de Kommuner, der har Villie til at imødegaa Arbejdsløsheden, ogsaa kan gøre det med fornøden Støtte? saa har man svaret: Nej. Naar vi siger til dem: Vil I da ikke være med til at forhandle om Muligheden for, at Byggeriet ikke standses i den kommende Vinter, og at Virkningerne deraf breder sig vidt omkring i vort Erhvervsliv? faar vi atter Svaret: Nej. Naar vi siger til dem: Var det dog ikke rimeligt, om vi i en Tid som denne ydede ekstraordinær Støtte til Fremme af Grundforbedringsarbejder i Landbruget til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, til Skabelse af blivende Værdier? møder vi atter det samme Nej. Naar vi siger til Venstrepartiet: Det er nødvendigt at skabe et midlertidigt Værn for de Landbrugere, som er blevet Ofre for Paripolitikken uden egen Skyld, ved en lempelig Moratorielovgivning for derigennem muligvis at redde adskillige, uden at andres Ret gaas for nær, møder vi igen det samme: Nej, vi kan ikke forhandle derom nu og paa denne Maade. Men Partiet viser ikke selv nogen Vej. Og paapeger man overfor Venstre, at der paa Grund af Kronestigningen vil opstaa finansielle Følger for Kommunerne, der peger i Retning af foruroligende Tilstande, svære Overgangsaaer, og siger vi: Lad os ruste os dertil, fremskaffe fornødne Midler dertil paa en retfærdig Maade ved at lægge en mindre Afgift paa dem, der har tjent, medens andre er ramt af Ulykker, møder vi atter det samme: Nej, Kommunerne kan spare noget mere, ellers kan vi lave Lovene om. Men hvilke Love det drejer sig om, faar vi ikke noget at vide om. Derfor, siger jeg, har denne Udvalgsbehandling ogsaa fra Venstrepartiets Side været præget af, at der ingen Villie er til i denne Overgangstid at bidrage til at mildne Krisens Virkninger, holde noget af det oppe, der er ramt, og hindre, at alting standser her i Landet.

Hvis man derefter vil se paa, hvorledes de Ændringsforslag, som vi fra vor Side